

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **M. H.**, bytem L. n. L., 9. K. 1394/11, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2011, sp. zn. SZ 198498/2010/KUSK REG/K, č.j. 004851/2011/KUSK

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10.1.2011, sp. zn. SZ 198498/2010/KUSK REG/K, č.j. 004851/2011/KUSK se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako nepřipustné odvolání, které žalobkyně podala dne 10.11.2010 proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20.8.1997 č.j. výst./1169/78/97/Ja, jímž byla společnosti Unica Technologies, a.s., ve sloučeném územním a stavebním řízení podle § 39 a § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povolena stavba přípojky VN a trafostanice 2 x 630 kV na pozemcích parc. č. 581/1, 581/10, 588/5, 601/7, 1531, 3668 v k. ú. Lysá nad Labem.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podání žalobkyně označené jako odvolání nelze považovat za řádný opravný prostředek, neboť bylo podáno osobou, která

není účastníkem řízení podle § 34 a § 59 stavebního zákona, a je tedy nepřipustným odvoláním. Žalovaný dále konstatoval, že přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu i z hlediska, zda skutečnosti uvedené v nepřipustném odvolání neodůvodňují obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. Předmětná stavba se nenachází na pozemku č. 579/1 (PK) v k.ú. Lysá nad Labem, který je ve vlastnictví žalobkyně a žalobkyně v řízení nebyla účastníkem řízení podle § 34 a § 59 stavebního zákona a ani jí odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu nikdy nebylo doručeno. Po tomto přezkoumání dospěl žalovaný k závěru, že v nepřipustném odvolání nejsou uvedeny skutečnosti, které by odůvodňovaly obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Žalobou ze dne 26.3.2011 podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu. V žalobě, označené nesprávně za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, ačkoliv dle obsahu i žalobního petitu se evidentně jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, žalobkyně namítla, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.8.1997 č.j. výst./1169/78/97/Ja nikdy nenabýlo právní moci, protože jako dotčený vlastník pozemku č. 579/1 (PK) v k.ú. Lysá nad Labem nebyla přizvána jako účastník řízení a nemohla vznášet připomínky. Jednou se sice v této záležitosti zúčastnila místního šetření, dále však již žádnou písemností nebyla obeslána. Ke stavbě trafostanice, která se nachází téměř na hranici jejího pozemku, nikdy nedala souhlas. Následně se při místním šetření konaném soudním znalcem v souvislosti s řízením vedeným u Okresního soudu v Nymburce pod sp. zn. 7C 1377/92 dozvěděla, že její pozemek je znehodnocen ochranným pásmem trafostanice. Společnost Unica Technologies, a.s., zabrala a nelegálně oplotila její pozemek a používá ho ke svému podnikání. Žalobkyně dále zmínila, že stejná společnost podala u Okresního soudu v Nymburce žalobu na zřízení věcného břemene k jejímu pozemku. V řízení o této žalobě, které je vedeno pod sp. zn. 6C 805/2003, nebyly brány v úvahu její námitky a věc je v současné době ve stádiu dovolání. Společnost Unica Technologies, a.s., dále postavila napravo a nalevo od pozemku žalobkyně haly a automaticky počítá s tím, že bude i nadále užívat její majetek. Žalobkyně deklarovala, že bude žalobou řešit i otázku ostatních zmíněných staveb.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že společnost Unica Technologies a.s., požádala dne 11.8.1997 stavební úřad o vydání stavebního povolení na stavbu přípojky VN 22 kV a trafostanice typ 2 x 630 kV na pozemcích parc. č. 601/7, 3668, 581/10, 581/1588/5 a 1531 v k. ú. Lysá nad Labem. K žádosti byla přiložena projektová dokumentace, kterou zpracovala Eva Kubálková, autorizovaný projektant elektro. Projekt řeší napojení přípojky na stožár vedení VN na pozemku parc. č. 601/7 a přenos novým vrchním vedením přes obecní pozemek parc. č. 3669 a pozemek parc. č. 581/10 na druhý betonový stožár na pozemku parc. č. 581/1. Z něj přípojka pokračuje podzemním vedením VN po pozemku parc. č. 581/1, vše v k. ú. Lysá nad Labem s ukončením v nové trafostanici. Stavba přípojky VN 22 kV a trafostanice typ 2 x 630 kV v žádném případě nezasahuje na pozemek žalobkyně parc. č. 579/1 (PK) v k. ú. Lysá nad Labem. Proto žalobkyně nebyla stavebním úřadem zahrnuta mezi účastníky řízení, nebylo jí dne 18.8.1997 oznámeno zahájení sloučeného územního a stavebního řízení ani jí nebylo zasláno stavební povolení ze dne 20.8.1997 č.j. výst./1169/78/97/Ja. Stavební úřad vyznačil na stavebním povolení nabytí právní moci dne 21.8.1997. Žalobkyně své odvolání proti stavebnímu povolení zaslala na stavební úřad dne 10.11.2010, když se o vydání stavebního povolení

dozvěděla. Žalovaný odvolání jako nepřípustné zamítl, protože žalobkyně nebyla účastníkem řízení.

Žalovaný se na základě uvedených skutečností nedomnívá, že se jedná o nečinnost správního orgánu, jak žalobkyně uvádí v žalobě. Žalobkyně při povolování stavby přípojky VN 22 kV a trafostanice typ 2 x 630 kV na pozemcích parc. č. 601/7, 3668, 581/10, 581/1588/5 a 1531 v k. ú. Lysá nad Labem nebyla stavebním úřadem zahrnuta mezi účastníky řízení, a proto jí nebylo oznámeno zahájení řízení a ani jí nebylo stavební povolení doručeno. Žalovaný proto její odvolání, podané po více než třech letech, jako nepřípustné zamítl. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstančního úřadu jsou pravomocná a z hlediska správních lhůt stanovených správním řádem je rozhodnutí stavebního úřadu již nepřezkoumatelné. Nejedná se v žádném případě o nečinnost žalovaného. Jak navíc ze žaloby vyplývá, žalobkyně se svých práv již domáhá v žalobách vedených pod sp. zn. 7C 1377/92 a 6C 805/2003 u Okresního soudu v Nymburce.

V podání ze dne 17.1.2012 označeném jako „upřesnění žaloby“ žalobkyně uvedla, že stavební úřad pochybil právě tím, že jí nepřizval jako účastníka řízení, jímž byla ze zákona. V této souvislosti žalobkyně citovala § 59 odst. 2 stavebního zákona a § 14 odst. 1 správního řádu a dodala, že ochranná pásma k trafostanici vyplývají přímo ze zákona. Dále konstatovala, že její žaloba je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. a že požaduje zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.8.1997, které je v rozporu se zákony. Dále požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, a to zejména z důvodů nicotnosti.

V podání ze dne 14.9.2014 označeném jako „Doplnění k upřesnění žaloby z 17.1.2011“ žalobkyně mj. uvedla, že vydání stavebního povolení ze dne 20.8.1997 považuje za nezákonný zásah, neboť stavbou této trafostanice došlo k nezákonnému zásahu do jejích vlastnických práv. Žalobkyně měla být účastníkem řízení jako dotčená osoba a jako vlastník sousedního pozemku (ne přilehlého, neboť byl účelově oddělen další pruh pozemku stavebníka).

Soud předně považuje za potřebné zopakovat, že v souzené věci se obsahově jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nikoliv o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu či o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Žaloba zcela jednoznačně směřuje proti napadenému rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Samotný fakt, že správní orgány tato rozhodnutí vydaly, vylučuje, že by byly v dané věci nečinné. Proti vydanému rozhodnutí správního orgánu pak nelze z podstaty věci brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, ale pouze k tomu určenou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s.

Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřípustné, přičemž dle kusého odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřípustnost odvolání spočívá v tom, že bylo podáno osobou, která není (nebyla) účastníkem řízení. Přestože žalobkyně v odvolání argumentovala tím, že stavbou trafostanice byl negativně ovlivněn její majetek /míněno pozemek č. 579/1 (PK) v k. ú. Lysá nad Labem/, a v této souvislosti výslovně zmínila znehodnocení jejího pozemku ochranným pásmem, žalovaný se touto její argumentací vůbec nezabýval a omezil se na holé konstatování, že žalobkyně není

účastníkem řízení podle § 34 a § 59 stavebního zákona. Na základě jakých úvah dospěl k závěru, že žalobkyni nenáleželo postavení účastníka sloučeného územního a stavebního řízení, však již žalovaný neuvedl. Přestože zodpovězení otázky účastenství žalobkyně v daném řízení bylo klíčové pro posouzení přípustnosti jejího odvolání, žalovaný se touto otázkou nikterak nezabýval a spokojil se s výše citovaným konstatováním, jež postrádá jakékoliv zdůvodnění. Samotné uvedení dvou ustanovení stavebního zákona, v nichž je vymezen okruh účastníků územního řízení a stavebního řízení, nelze bez bližšího rozboru této právní úpravy a její aplikace na daný skutkový stav akceptovat jako dostatečné zdůvodnění závěru žalovaného, že žalobkyni postavení účastníka řízení nenáleží. Přestože je odvolací argumentace žalobkyně poměrně stručná, nepochybně z ní vyplývá, že žalobkyně dovozuje své postavení účastníka sloučeného územního a stavebního řízení z toho, že vydaným rozhodnutím stavebního úřadu mohla být dotčena na svém vlastnickém právu k sousednímu pozemku. Tuto klíčovou argumentaci žalobkyně však žalovaný nechal zcela bez povšimnutí, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

Na tomto místě nelze než poukázat na ustálenou judikaturu správních soudů vztahující se k povinnosti odvolacího orgánu vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi odvolacími námitkami. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993 č.j. 6 A 48/92 - 23 uveřejněném v časopise Správní právo pod č. 27 vyslovil, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“

Soud tedy v projednávané věci shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byl soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, tedy i bez výslovné námítky žalobkyně (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č.j. 5 A 157/2002-35, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se žalobcovými námitkami musel věcně zabývat).

Vada napadeného rozhodnutí spočívající v absenci jakýchkoliv úvah odvolacího orgánu týkajících se věci samé brání tomu, aby se soud mohl žalobními body zabývat z věcného hlediska. Prvotním předpokladem toho, aby soud mohl na základě podané žaloby přezkoumat, zda je napadené rozhodnutí správního orgánu v souladu se zákonem, je existence *přezkoumatelného* rozhodnutí, tj. takového rozhodnutí, z něhož je patrné, jaké důvody žalovaný správní orgán k jeho vydání vedly. Soud nemůže nahrazovat chybějící právní posouzení věci odvolacím orgánem vlastními úvahami, neboť by tím nepřípustně zasahoval do činnosti veřejné správy.

Důkazy navržené žalobkyní soud neprováděl. S ohledem na důvod, pro který přikročil ke zrušení napadeného rozhodnutí, by provádění jakéhokoliv dokazování nemohlo nijak ovlivnit výsledek řízení, a bylo by tudíž nadbytečné.

Soud pro úplnost uvádí, že neshledal žádné důvody, pro které by bylo na místě rozsudkem vyslovit, že napadené rozhodnutí je nicotné, jak žalobkyně požadovala v „upřesnění žaloby“ ze dne 17.1.2012. Napadené rozhodnutí není stíženo zásadními vadami, které by měly za následek jeho nicotnost; žalobkyně ostatně žádnou takovou vadu ani konkrétně neoznačila.

Z důvodů popsaných shora soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v soudním poplatku zaplaceném za řízení o žalobě ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 24. září 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková